HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea extinsă)

21 aprilie 2021 *

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Marca Uniunii Europene verbală MONOPOLY – Motiv absolut de refuz – Rea-credință – Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”

În cauza T-663/19,

**Hasbro, Inc**., cu sediul în Pawtucket, Rhode Island (Statele Unite), reprezentată de J. Moss, barrister,

reclamantă,

împotriva

**Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)**, reprezentat de P. Sipos și V. Ruzek, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă la Tribunal, fiind

**Kreativni Događaji d.o.o**., cu sediul în Zagreb (Croația), reprezentată de R. Kunze, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 22 iulie 2019 (cauza R 1849/2017-2) privind o procedură de declarare a nulității între Kreativni Događaji și Hasbro,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă),

compus din doamna A. Marcoulli, președinte, și domnii S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (raportor), C. Iliopoulos și R. Norkus, judecători,

grefier: doamna A. Juhász-Tóth, administratoare,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 8 ianuarie 2020,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 7 ianuarie 2020,

în urma ședinței din 9 octombrie 2020,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

## Hotărâre

### Istoricul cauzei

1 La 30 aprilie 2010, reclamanta, Hasbro, Inc., a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal MONOPOLY.

3 Produsele și serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte, după limitarea intervenită în cursul procedurii de la EUIPO, din clasele 9, 16, 28 și 41 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

– clasa 9: „Aparate și instrumente de uz științific, nautic, topografic, pentru fotografie, cinematografie, optică, cântărire, măsurare, semnalizare, verificare, salvare și învățământ; aparate și instrumente pentru conducerea, distribuția, transformarea, acumularea, reglarea sau comanda curentului electric; aparate pentru înregistrarea, transmiterea și reproducerea sunetului sau imaginii; suporturi magnetice de înregistrare, discuri acustice; automate de vânzare și mecanisme pentru aparate care funcționează cu fise; case de marcat, mașini de calculat, echipamente de prelucrare a datelor și calculatoare; echipament pentru stingerea incendiilor; aparate electronice de divertisment; jocuri electronice; jocuri pentru calculatoare; hardware de calculator; software de calculator; comenzi pentru utilizarea cu bunurile de mai sus; cartele, discuri, benzi, fire și circuite, toate cu sau pentru date și/sau software de calculator; jocuri mecanice, software de divertisment interactiv, și anume, software de jocuri de calculator, programe de jocuri de calculator, casete de jocuri de calculator, discuri de jocuri de calculator; jocuri video interactive de realitate virtuala care includ componente hardware si programe software pentru calculator; programe de jocuri interactive multimedia; software descărcabil utilizat cu privire la calculatoare și pentru jocuri pe calculator, dispozitive portabile de jocuri, console de jocuri, dispozitive de comunicații pentru jocuri și telefoane mobile; jocuri electronice, jocuri video; software pentru jocuri video, programe pentru jocuri video, cartușe pentru jocuri video, discuri pentru jocuri video, toate utilizate în legătură cu calculatoare, dispozitive portabile pentru jocuri, console pentru jocuri, dispozitive de comunicații și telefoane mobile; terminale video pentru loterie; aparatură de jocuri pe calculator și video, și anume, mașini de jocuri video utilizate împreună cu televizorul; aparate de jocuri concepute pentru a fi utilizate cu receptoare tv; înregistrări audio și/sau video; discuri laser, discuri video, discuri fonografice, discuri compacte, CD-ROM-uri cu jocuri, filme, materiale video, materiale audio, divertisment și/sau muzică; console de jocuri; telefoane mobile și aparatură de comunicație; filme de televiziune preînregistrate; programe de televiziune, radiofonice și de divertisment preînregistrate; piese și racorduri pentru toate produsele menționate anterior”;

– clasa 16: „Hârtie, carton și produse din aceste materiale, necuprinse în alte clase; produse de imprimerie; articole pentru legătorie; fotografii; papetărie; adezivi (materiale colante) pentru papetărie sau menaj; materiale pentru artiști; pensule; mașini de scris și articole de birou (cu

excepția mobilierului); materiale de instruire sau învățământ (cu excepția aparatelor); materiale plastice pentru ambalaj (necuprinse în alte clase); caractere tipografice; clișee; piese și părți componente pentru toate produsele menționate anterior”;

– clasa 28: „Jocuri, jucării; articole de gimnastică și de sport neincluse în alte clase; decorațiuni pentru pomul de Crăciun; mașini de jocuri; aparatele care funcționează cu fise (jocuri); cărți de joc; piese și părți componente pentru toate produsele menționate anterior”;

– clasa 41: „Educație; instruire; divertisment; divertisment sub formă de filme, programe televizate și programe radiofonice; activități sportive și culturale”.

4 Cererea de înregistrare a mărcii a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 2010/146 din 9 august 2010.

5 Marca contestată a fost înregistrată la 25 martie 2011 sub numărul 9071961.

6 Pe de altă parte, reclamanta era de asemenea titulară a trei mărci ale Uniunii Europene verbale MONOPOLY înregistrate, prima, la 23 noiembrie 1998 sub numărul 238 352 (denumită în continuare „marca anterioară nr. 238 352”), a doua, la 21 ianuarie 2009 sub numărul 6 895 511 (denumită în continuare „marca anterioară nr. 6 895 511”) și, a treia, la 2 august 2010 sub numărul 8 950 776 (denumită în continuare „marca anterioară nr. 8 950 776”).

7 Marca anterioară nr. 238 352 acoperă produsele care fac parte din clasele 9, 25 și 28, care corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

– clasa 9: „Aparate electronice de divertisment; jocuri electronice; jocuri pentru calculatoare; material informatic; software de calculator; comenzi pentru utilizarea cu bunurile de mai sus; cartele, discuri, benzi, fire și circuite, toate cu sau pentru date și/sau software de calculator; jocuri video; piese și părți constitutive pentru toate produsele menționate anterior”;

– clasa 25: „Articole de îmbrăcăminte, încălțăminte și pentru acoperirea capului; piese și părți constitutive pentru toate produsele menționate anterior”;

– clasa 28: „Jocuri, jucării; articole de gimnastică și de sport neincluse în alte clase; decorațiuni pentru pomul de Crăciun; piese și părți componente pentru toate produsele menționate anterior”.

8 Marca anterioară nr. 6 895 511 acoperă „serviciile de divertisment” cuprinse în clasa 41.

9 Marca anterioară nr. 8 950 776 acoperă produsele care fac parte din clasa 16 și care corespund descrierii următoare: „Hârtie, carton și produse din aceste materiale, neincluse în alte clase; tipărituri; articole de legătorie; fotografii; papetărie; adezivi (materiale colante) pentru papetărie sau menaj; materiale pentru artiști; pensule; mașini de scris și articole de birou (cu excepția mobilierului); material didactic sau pentru învățământ (cu excepția aparatelor); materiale plastice pentru ambalaj (neincluse în alte clase); caractere tipografice; forme de tipar.”

10 La 25 august 2015, intervenienta, Kreativni Događaji d.o.o., a introdus o cerere de declarare a nulității, în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001], împotriva mărcii contestate, pentru ansamblul produselor și serviciilor desemnate de această marcă. Potrivit intervenientei, reclamanta ar fi fost de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, pentru motivul că această cerere constituia o depunere reiterată a mărcilor anterioare nr. 238 352, 6 895 511 și 8 950 776 (denumite în continuare, împreună, „mărcile anterioare”) și urmărea eludarea obligației de a dovedi utilizarea serioasă a acestora.

11 La 22 iunie 2017, divizia de anulare a respins cererea de declarare a nulității. Ea a apreciat în special, pe de o parte, că protecția aceleiași mărci pentru o perioadă de 14 ani nu era, în sine, o indicație a unei intenții de a se sustrage de la obligația de a dovedi utilizarea serioasă a mărcilor anterioare și, pe de altă parte, că afirmațiile intervenientei nu erau susținute de elemente de probă care să demonstreze reaua-credință a reclamantei în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

12 La 22 august 2017, intervenienta a introdus o cale de atac la EUIPO, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 66-71 din Regulamentul 2017/1001), împotriva deciziei diviziei de anulare.

13 La 3 august 2018, părțile au fost informate că urma să fie declanșată o procedură orală pentru a fi înțelese mai bine circumstanțele particulare care stăteau la baza strategiei reclamantei din momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

14 La 12 noiembrie 2018, reclamanta a depus mărturia unei persoane care lucrează în cadrul societății sale (denumită în continuare „mărturia”), însoțită de elemente de probă.

15 Ședința a avut loc la 19 noiembrie 2018 la sediul EUIPO.

16 La 21 ianuarie 2019, intervenienta a depus observații privind procesul-verbal și conținutul procedurii orale, prin care solicita să nu se țină seama de mărturie. Reclamanta a răspuns la aceste observații la 22 februarie 2019.

17 Prin decizia din 22 iulie 2019 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a EUIPO a anulat în parte decizia diviziei de anulare, a declarat nulitatea mărcii contestate pentru o parte dintre produsele și serviciile vizate, a respins în rest acțiunea și a obligat părțile să suporte propriile cheltuieli legate de procedura de declarare a nulității și de cea a căii de atac. În esență, camera de recurs a considerat că elementele de probă primite erau de natură să demonstreze că, pentru produsele și serviciile vizate de marca contestată, care erau identice cu produsele și serviciile acoperite de mărcile anterioare, reclamanta fusese de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

## Concluziile părților

18 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea intervenientei la plata cheltuielilor de judecată.

19 EUIPO solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

20 Intervenienta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor suportate de intervenientă aferente procedurii care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

## În drept

### *Cu privire la determinarea dreptului material aplicabil*

21 Ținând seama de data la care a fost prezentată cererea de înregistrare a mărcii contestate, și anume 30 aprilie 2010, care este determinantă pentru identificarea dreptului material aplicabil, situația de fapt din speță este reglementată de dispozițiile materiale ale Regulamentului nr. 207/2009 (a se vedea în acest sens Ordonanța din 5 octombrie 2004, Alcon/OAPI, C-192/03 P, EU:C:2004:587, punctele 39 și 40, și Hotărârea din 23 aprilie 2020, Gugler France/Gugler și EUIPO, C-736/18 P, nepublicată, EU:C:2020:308, punctul 3 și jurisprudența citată). Prin urmare, în speță, în ceea ce privește normele de fond, trebuie ca trimiterile la articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, făcute de camera de recurs în decizia atacată și de părți în înscrisurile lor, să fie înțelese ca vizând articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, care are un conținut identic.

### *Cu privire la obiectul litigiului*

22 Deși reclamanta solicită Tribunalului anularea în întregime a deciziei atacate, este necesar să se arate că, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, ea a admis că obiectul litigiului trebuia să se limiteze la anularea deciziei atacate în măsura în care aceasta a declarat nulitatea mărcii contestate, întrucât desemnează produsele și serviciile care fac parte din clasele 9, 16, 28 și 41, astfel cum sunt vizate la punctul 1 din dispozitivul deciziei atacate, care erau identice cu produsele și serviciile acoperite de mărcile anterioare.

### *Cu privire la admisibilitatea acțiunii*

23 La punctele 17-19 din memoriul său în răspuns, precum și în ședință, intervenienta a susținut în esență că, conform articolelor 172 și 177 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acțiunea era vădit inadmisibilă, pentru motivul că cererea introductivă nu menționa EUIPO ca fiind partea împotriva căreia era îndreptată acțiunea și că regularizarea cererii introductive prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 17 octombrie 2019 nu era de natură să remedieze această neregularitate în timp util.

24 În această privință, după cum menționează de altfel intervenienta la punctul 20 din memoriul său în răspuns, trebuie amintit că instanța Uniunii Europene are dreptul de a aprecia, potrivit împrejurărilor fiecărei spețe, dacă buna administrare a justiției justifică respingerea pe fond a acțiunii, fără pronunțarea prealabilă cu privire la admisibilitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 2002, Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, punctele 51 și 52).

25 În împrejurările speței, Tribunalul consideră că, în scopul bunei administrări a justiției, este necesar să se examineze de la bun început temeinicia acțiunii, fără a statua în prealabil cu privire la admisibilitatea ei, acțiunea fiind, în orice caz și pentru motivele expuse în continuare, nefondată.

### *Cu privire la fond*

26 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă în esență două motive, întemeiate, primul, pe o încălcare a articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și, al doilea, pe o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

*Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009*

27 Prin intermediul primului motiv, reclamanta pune în discuție aprecierea camerei de recurs potrivit căreia ea era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

28 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

29 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că se declară nulitatea mărcii Uniunii Europene, ca urmare a unei cereri depuse la EUIPO sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a acestei mărci.

30 În această privință, este necesar să se arate de la bun început că, atunci când o noțiune care figurează în Regulamentul nr. 207/2009 nu este definită de acesta, stabilirea sensului și a conținutului său trebuie să fie făcută în conformitate cu sensul său obișnuit în limbajul curent, ținând seama și de contextul în care această noțiune este utilizată și de obiectivele urmărite de regulamentul în discuție (a se vedea Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 43 și jurisprudența citată).

31 Aceasta este situația în ceea ce privește noțiunea de „rea-credință” care figurează la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, în lipsa oricărei definiri a acestei noțiuni de către legiuitorul Uniunii.

32 În timp ce, conform sensului său obișnuit în limbajul curent, noțiunea de „rea-credință” presupune prezența unei stări de spirit sau a unei intenții necinstite, această noțiune trebuie, în plus, să fie înțeleasă în contextul dreptului mărcilor, care este cel al comerțului. În această privință, Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), Regulamentul nr. 207/2009 și Regulamentul 2017/1001, adoptate succesiv, urmăresc același obiectiv, și anume instituirea și funcționarea pieței interne. Normele privind marca Uniunii Europene urmăresc în special să contribuie la sistemul de concurență nedenaturată în Uniune, în care fiecare întreprindere trebuie, pentru a-și fideliza clientela prin calitatea produselor sau serviciilor sale, să fie în măsură să își înregistreze ca mărci semne care permit consumatorului să distingă, fără vreo posibilitate de confuzie, aceste produse sau servicii de cele care au o altă proveniență (a se vedea Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 45 și jurisprudența citată).

33 Prin urmare, cauza de nulitate absolută prevăzută la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 se aplică atunci când reiese din indicii pertinente și concordante că titularul unei mărci a Uniunii Europene a introdus cererea de înregistrare a acestei mărci nu în scopul de a participa în mod loial la concurență, ci cu intenția de a aduce atingere, într-un mod neconform cu uzanțele loiale, intereselor unor terți sau cu intenția de a obține, chiar fără să vizeze îndeosebi un terț, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci, în special de funcția esențială de indicare a originii (Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 46).

34 Pe de altă parte, trebuie să se adauge că, în Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), Curtea a adus mai multe precizări cu privire la modul în care trebuia interpretată noțiunea de rea-credință, astfel cum este vizată la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

35 În opinia Curții, pentru a aprecia existența relei-credințe a solicitantului, în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie să se ia în considerare toți factorii pertinenți specifici speței și existenți la momentul depunerii cererii de înregistrare a unui semn ca

marcă a Uniunii Europene și, în special, în primul rând, împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs sau un serviciu identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere, în al doilea rând, intenția solicitantului de a-l împiedica pe acest terț să utilizeze un astfel de semn în continuare, precum și, în al treilea rând, nivelul de protecție juridică de care beneficiază semnul terțului și semnul a cărui înregistrare se solicită (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctul 53).

36 În aceste condiții, din formularea reținută de Curte în Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, punctul 53), reiese că factorii enumerați nu sunt decât câteva ilustrări dintr-un ansamblu de elemente care pot fi luate în considerare în scopul pronunțării asupra eventualei rele-credințe a unui solicitant la momentul depunerii cererii de înregistrare a unei mărci [a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2015, Pangyrus/OAPI – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, nepublicată, EU:T:2015:115, punctul 67 și jurisprudența citată]. Într-adevăr, în acea hotărâre, Curtea s-a limitat să răspundă la întrebările instanței naționale, care priveau în esență aspectul dacă asemenea factori erau relevanți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctele 22 și 38). Astfel, lipsa unuia sau a celuilalt dintre acești factori nu se opune neapărat, în funcție de circumstanțele proprii ale speței, constatării relei-credințe a solicitantului [a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2016, Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet (LUCEO), T-82/14, EU:T:2016:396, punctul 147].

37 În această privință, trebuie subliniat că, la punctul 60 din Concluziile prezentate în cauza Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148), doamna avocată generală Sharpston a arătat că noțiunea de rea-credință, în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, nu poate fi cantonată la o categorie limitată de circumstanțe particulare. Astfel, obiectivul de interes general al acestei dispoziții, care constă în a împiedica înregistrările de marcă speculative ori contrare uzanțelor loiale în domeniul industrial și comercial, ar fi compromis dacă reaua-credință nu ar putea fi demonstrată decât prin circumstanțele enumerate în mod limitativ în Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 3 iunie 2010, Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, punctul 37).

38 Astfel, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, în cadrul analizei globale operate în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, se poate ține seama și de originea semnului contestat și de utilizarea acestuia de la crearea sa, de logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare a semnului ca marcă a Uniunii Europene, precum și de cronologia evenimentelor care au caracterizat momentul depunerii cererii [a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2015, COLOURBLIND, T-257/11, nepublicată, EU:T:2015:115, punctul 68 și jurisprudența citată].

39 Trebuie să se ia în considerare și intenția solicitantului la momentul depunerii cererii de înregistrare (Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctul 41).

40 În această privință, s-a precizat că intenția solicitantului la momentul pertinent este un element subiectiv care trebuie stabilit prin trimitere la circumstanțele obiective ale speței (Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punctul 42).

41 Astfel, noțiunea de rea-credință se raportează la o motivație subiectivă a persoanei care depune o cerere de înregistrare a unei mărci, mai precis la o intenție necinstită sau la un alt motiv prejudiciabil. Aceasta presupune un comportament care se îndepărtează de principiile recunoscute drept cele care însoțesc un comportament etic sau de utilizările conform bunelor practici în domeniul industrial sau comercial (Hotărârea din 7 iulie 2016, LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, punctul 28).

42 Revine persoanei ce solicită declararea nulității care înțelege să invoce articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 sarcina de a dovedi circumstanțele care permit să se conchidă că o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene a fost depusă cu rea-credință, buna-credință a deponentului fiind prezumată până la proba contrară [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2017, Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, nepublicată, EU:T:2017:149, punctul 45 și jurisprudența citată].

43 Atunci când EUIPO constată că circumstanțele obiective ale speței invocate de persoana care solicită declararea nulității sunt susceptibile să conducă la răsturnarea prezumției de bună-credință de care beneficiază titularul mărcii în cauză în momentul depunerii cererii de înregistrare a acesteia, revine acestuia din urmă sarcina de a furniza explicații plauzibile privind obiectivele și logica comercială urmărite prin cererea de înregistrare a mărcii menționate.

44 Astfel, titularul mărcii în cauză este cel mai în măsură pentru a lămuri EUIPO cu privire la intențiile pe care le avea în momentul cererii de înregistrare a acestei mărci și pentru a-i furniza elemente de natură să îl convingă că, în pofida existenței unor circumstanțe obiective, aceste intenții erau legitime [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2017, PayPal/EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, nepublicată, EU:T:2017:316, punctele 51-59, și, în acest sens și prin analogie, Hotărârea din 9 noiembrie 2016, Birkenstock Sales/EUIPO (Reprezentarea unui motiv cu linii ondulate încrucișate), T-579/14, EU:T:2016:650, punctul 136].

45 În lumina considerațiilor care precedă, este necesar să se examineze diferitele critici ale reclamantei invocate în cadrul primului motiv, care este compus în esență din șase aspecte.

*– Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe aplicarea incorectă a normelor privind aprecierea relei-credințe*

46 În cadrul primului aspect al primului motiv, în primul rând, reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a procedat la o apreciere globală a tuturor elementelor relevante ale speței. Ea s-ar fi concentrat în mod nejustificat asupra unui aspect, și anume avantajul administrativ care constă în inexistența obligației de a dovedi utilizarea serioasă a mărcii a cărei depunere a fost reiterată, și ar fi ignorat celelalte motive valabile numeroase pe care reclamanta le-a invocat pentru a-și justifica strategia de depunere a mărcii.

47 În al doilea rând, reclamanta critică camera de recurs, întrucât a considerat, la punctul 66 din decizia atacată, că orice depunere reiterată a unei mărci echivala automat cu o depunere efectuată cu rea-credință. Or, aceasta ar fi în contradicție cu principiile enunțate în Hotărârea din 13 decembrie 2012, pelicantravel.com/OAPI – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, nepublicată, EU:T:2012:689), și în Concluziile avocatei generale Sharpston prezentate în cauza Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). În al treilea rând, ea consideră că ar fi eronată indicația camerei de recurs de la punctul 79 din decizia atacată, potrivit căreia ea „a admis de asemenea că avantajul strategiei [sale] era că ea nu va trebui să dovedească utilizarea serioasă a mărcii [contestate] în cadrul unei proceduri de opoziție”. Potrivit reclamantei, elementele de probă demonstrau că unul dintre avantajele asociate practicii sale în materia depunerii unei mărci putea fi eficacitatea administrativă, dar nu era vorba despre motivul principal, nici chiar despre un motiv esențial.

48 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia acestui aspect.

49 Pentru examinarea temeiniciei argumentației prezentate în cadrul primului aspect al primului motiv, în primul rând, trebuie amintit care sunt principiile ce reglementează dreptul mărcilor Uniunii Europene și norma referitoare la dovada utilizării acestor mărci. În această privință, *primo*, este necesar să se arate, după cum a procedat și camera de recurs la punctul 29 din decizia atacată, că reiese în esență din considerentul (2) al Regulamentului nr. 207/2009 [devenit considerentul (3) al Regulamentului

2017/1001] că Regulamentul nr. 207/2009 urmărește să asigure respectarea concurenței. Pe de altă parte, s-a statuat că dreptul mărcilor reprezintă un element esențial al sistemului de concurență nedenaturată pe care tratatul înțelege să îl stabilească și să îl mențină și că drepturile și capacitățile pe care marca Uniunii Europene le conferă titularului său trebuie examinate în funcție de acest obiectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 mai 2003, Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, punctul 48 și jurisprudența citată).

50 *Secundo*, astfel cum a subliniat în esență camera de recurs la punctele 31 și 32 din decizia atacată, deși, din articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001], reiese că înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene conferă titularului său un drept exclusiv, din considerentul (10) al Regulamentului nr. 207/2009 [devenit considerentul (24) al Regulamentului 2017/1001] rezultă că nu se justifică protejarea mărcilor Uniunii Europene și nici protecția, împotriva acestora, a oricărei mărci înregistrate anterior, decât în măsura în care aceste mărci sunt în mod efectiv utilizate. Astfel, o marcă a Uniunii Europene care nu este utilizată ar putea obstrucționa concurența prin limitarea gamei de semne care pot fi înregistrate ca marcă de alte persoane și prin eliminarea posibilității concurenților de a utiliza marca respectivă sau o marcă similară atunci când introduc pe piața internă produse sau servicii care sunt identice sau similare cu cele protejate de marca în cauză. În consecință, neutilizarea unei mărci a Uniunii Europene riscă de asemenea să restrângă libera circulație a mărfurilor și libera prestare a serviciilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, punctul 32).

51 *Tertio*, în ceea ce privește utilizarea serioasă a unei mărci a Uniunii Europene, trebuie amintit că, potrivit articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001], „[d]acă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca [Uniunii Europene] nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Uniune pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă această utilizare a fost suspendată pentru un termen neîntrerupt de cinci ani, marca [Uniunii Europene] face obiectul sancțiunilor prevăzute de prezentul regulament, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru a nu fi utilizată”.

52 Pe de altă parte, potrivit articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 58 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2017/1001], „[t]itularul mărcii [Uniunii Europene] este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri prezentate la [EUIPO] sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei proceduri de constatare a încălcării drepturilor în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în cadrul Uniunii pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizare”.

53 În această privință, articolul 51 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 58 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001] prevede că, „[î]n cazul în care cauza de decădere nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca [Uniunii Europene] a fost înregistrată, titularul nu este declarat decăzut din drepturi decât pentru produsele sau serviciile respective”.

54 *Ratio legis* a cerinței potrivit căreia o marcă trebuie să fi făcut obiectul unei utilizări serioase pentru a fi protejată în temeiul dreptului Uniunii rezidă în faptul că înscrierea unei mărci a Uniunii Europene în registrul EUIPO nu poate fi asimilată cu un depozit strategic și static care conferă unui deținător inactiv un monopol legal pe o perioadă nedeterminată. Dimpotrivă, registrul în cauză ar trebui să reflecte cu fidelitate indicațiile pe care întreprinderile le utilizează în mod efectiv pe piață pentru a-și deosebi produsele și serviciile în viața economică [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2015, Deutsche Rockwool Mineralwoll/OAPI – Recticel (λ), T-215/13, nepublicată, EU:T:2015:518, punctul 20 și jurisprudența citată].

55 Astfel cum a subliniat camera de recurs la punctul 35 din decizia atacată, decurge, așadar, din principiile care reglementează dreptul mărcilor Uniunii Europene și din norma privind dovada utilizării, expuse la punctele 49-53 de mai sus, că, deși titularului unei mărci i se conferă un drept exclusiv, acest drept exclusiv nu poate fi protejat decât dacă, la expirarea termenului de grație de cinci ani, titularul respectiv este în măsură să demonstreze utilizarea serioasă a mărcii sale. Un asemenea regim pune în balanță interesele legitime ale titularului mărcii, pe de o parte, și pe cele ale concurenților săi, pe de altă parte.

56 În al doilea rând, trebuie amintit că rezultă din jurisprudența citată la punctul 36 de mai sus că lipsa unui factor pe care Curtea sau Tribunalul îl considerase relevant pentru a stabili reaua-credință a unui solicitant al unei mărci în contextul particular al unui litigiu sau al unei întrebări preliminare cu care au fost sesizați nu se opune neapărat constatării în împrejurări diferite a relei-credințe a unui alt solicitant al unei mărci. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 37 de mai sus, noțiunea de rea-credință, în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, nu poate fi cantonată la o categorie limitată de circumstanțe particulare.

57 În al treilea rând, deși nu este interzisă reiterarea depunerilor de cereri de înregistrare a mărcilor, nu este mai puțin adevărat că o asemenea depunere efectuată în scopul evitării consecințelor neutilizării unor mărci anterioare poate constitui un element pertinent, susceptibil să stabilească reaua-credință a autorului acestei depuneri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2012, Pelikan, T-136/11, nepublicată, EU:T:2012:689, punctul 27).

58 În sfârșit, în al patrulea rând, trebuie amintit care sunt elementele care au determinat camera de recurs să considere că reiterarea depunerii unor mărci anterioare dovedește reaua-credință a reclamantei.

59 *Primo*, la punctul 71 din decizia atacată, camera de recurs a arătat că reclamanta s-a întemeiat pe marca contestată, precum și pe mărcile anterioare în cadrul a două proceduri de opoziție. Ea a constatat, în această privință, că deciziile prin care reclamanta a obținut câștig de cauză în aceste proceduri erau întemeiate pe marca contestată, dat fiind că, pentru această marcă, nu era necesar să facă dovada utilizării serioase.

60 *Secundo*, la punctul 72 din decizia atacată, camera de recurs a indicat că, în ceea ce privește eventualele motive care ar fi justificat solicitarea unei noi înregistrări a aceleiași mărci, reclamanta a invocat în fața instanțelor EUIPO reducerea sarcinii administrative. Camera de recurs a adăugat în esență că, potrivit mărturiei unei persoane care lucra în cadrul societății sale, depusă în ședința din 19 noiembrie 2018, reclamanta efectua noi depuneri dintr-un anumit număr de motive care puteau facilita gestiunea sa pe plan administrativ, dar aceste depuneri nu constituiau cereri identice reiterate, depunerile menționate fiind mai largi și justificate de motive comerciale valabile. Pe de altă parte, camera de recurs a considerat, la punctul 73 din decizia atacată, că, din moment ce mărcile anterioare nu făcuseră obiectul unor renunțări, interesul unor asemenea depuneri legat de reducerea sarcinii administrative era greu de constatat din cauza creșterii volumului de muncă și a investiției sporite, determinate de acumularea de mărci identice.

61 *Tertio*, la punctul 75 din decizia atacată, camera de recurs a indicat în esență că, din mărturia depusă în ședința din 19 noiembrie 2018, reieșea, mai întâi, că posibilitatea de a invoca înregistrarea unei mărci fără a exista obligația de a i se dovedi utilizarea constituia un avantaj pentru reclamantă și că era vorba despre un aspect cunoscut de toți titularii de marcă, apoi, că nu era vorba despre singura motivație a depunerilor de mărci succesive efectuate de reclamantă și, în sfârșit, că, dacă o întreprindere poseda diverse mărci de vechimi diferite, era judicios pentru această întreprindere să se opună unei mărci depuse ulterior pe baza unei mărci recente care nu era supusă probei utilizării în vederea reducerii costurilor legate de depunerea de elemente de probă și de asistarea la ședințe, în sensul că era mai eficient din punct de vedere administrativ să nu existe obligația de a furniza această probă.

62 *Quarto*, camera de recurs a arătat, la punctul 77 din decizia atacată, că, potrivit mărturiei, introducerea de către societăți a unor cereri de înregistrare pentru mărci care făceau deja obiectul unor înregistrări existente în Uniune și includerea în aceste noi cereri a produselor sau serviciilor acoperite de mărcile anterioare erau o practică industrială acceptată în perioada relevantă.

63 *Quinto*, ținând seama de elementele menționate la punctele 71-78 din decizia atacată, camera de recurs a considerat, la punctul 79 din această decizie, că reclamanta reiterase în mod deliberat o cerere de înregistrare a mărcii MONOPOLY pentru ca aceasta să acopere și produse și servicii acoperite deja de mărcile anterioare. Pe de altă parte, a constatat că reclamanta a admis că avantajul acestei strategii era că ea nu urma să dovedească utilizarea serioasă a mărcii contestate în cadrul unei proceduri de opoziție, ceea ce reprezenta unul dintre factorii luați în considerare de reclamantă la înregistrarea unei mărci, și a adăugat că nu vedea nicio logică comercială care să stea la baza unei asemenea strategii de depunere.

64 *Sexto*, camera de recurs a apreciat, la punctul 80 din decizia atacată, că faptul că reclamanta a susținut că era vorba despre o practică industrială normală însemna în mod clar că recurgerea la această strategie era intenționată.

65 Ținând seama de toate aceste circumstanțe, pe de o parte, camera de recurs a concluzionat, la punctul 81 din decizia atacată, că intenția reclamantei era tocmai de a profita de normele de drept al mărcilor al Uniunii Europene, creând în mod artificial o situație în care nu ar urma să dovedească utilizarea serioasă a mărcilor anterioare pentru produsele și serviciile acoperite de marca contestată. Pe de altă parte, ea a apreciat, la punctul 82 din decizia atacată, că comportamentul reclamantei trebuia să fie considerat că rezultă dintr-o intenție de a denatura și de a dezechilibra regimul izvorât din acest drept, așa cum a fost stabilit de legiuitorul Uniunii.

66 Tocmai în lumina elementelor amintite la punctele 49-65 de mai sus este necesar să se examineze argumentele reclamantei.

67 În primul rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia camera de recurs ar fi considerat în mod eronat, la punctul 66 din decizia atacată, că orice depunere reiterată a unei mărci a Uniunii Europene echivalează în mod automat cu o depunere efectuată cu rea-credință, el trebuie respins, întrucât provine dintr-o lectură eronată a deciziei atacate. Astfel, trebuie să se constate că, la punctele 66-70 din decizia atacată, camera de recurs s-a limitat la reamintirea jurisprudenței aplicabile pentru a aprecia eventuala rea-credință a titularului unei mărci a Uniunii Europene. Abia la punctul 71 și următoarele din decizia atacată camera de recurs a examinat circumstanțele din speță în lumina jurisprudenței și a concluzionat că reclamanta era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

68 Pe de altă parte, presupunând că argumentul reclamantei ar trebui să fie înțeles în sensul că este criticată camera de recurs pentru că a considerat în mod general în decizia atacată că orice depunere reiterată era efectuată neapărat cu rea-credință, el trebuie de asemenea să fie respins.

69 Așadar, raționamentul urmat de camera de recurs, așa cum este rezumat la punctele 59-64 de mai sus, arată fără ambiguitate că nu reiterarea depunerii unei mărci a Uniunii Europene a fost considerată ca revelând reaua-credință a reclamantei, ci faptul că elementele dosarului demonstrau că aceasta urmărise în mod deliberat eludarea unei norme fundamentale a dreptului mărcilor al Uniunii Europene, și anume cea referitoare la dovada utilizării, pentru a profita astfel în detrimentul echilibrului regimului mărcilor Uniunii Europene stabilit de legiuitorul Uniunii.

70 În această privință, trebuie subliniat că nicio dispoziție a reglementării referitoare la mărcile Uniunii Europene nu interzice reiterarea depunerii unei cereri de înregistrare a unei mărci și că, prin urmare, o asemenea depunere nu poate, în sine, să stabilească reaua-credință a solicitantului, fără a fi însoțită de alte elemente relevante invocate de solicitantul declarării nulității sau de EUIPO. Totuși, trebuie să

se constate că, în speță, reiese din considerațiile camerei de recurs că reclamanta a admis și chiar a susținut că unul dintre avantajele care justifică depunerea mărcii contestate se întemeiază pe faptul că nu era necesar să se facă dovada utilizării serioase a acestei mărci. Or, un astfel de comportament nu poate fi considerat un comportament legitim, ci trebuie să fie considerat contrar obiectivelor Regulamentului nr. 207/2009, principiilor care reglementează dreptul mărcilor al Uniunii Europene și normei privind dovada utilizării, așa cum au fost amintite la punctele 49-55 de mai sus.

71 Astfel, în circumstanțele particulare ale speței, depunerea reiterată efectuată de reclamantă urmărea în special, după cum a mărturisit ea însăși, să nu fie necesar să facă dovada utilizării mărcii contestate, prelungind în consecință, pentru mărcile anterioare, termenul de grație de cinci ani prevăzut la articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009.

72 Prin urmare, trebuie să se constate nu doar că strategia de depunere practicată de reclamantă, prin care urmărea eludarea normei privind dovada utilizării, este neconformă cu obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 207/2009, ci ea amintește de cazul abuzului de drept, caracterizat prin faptul că, *primo*, în pofida unei respectări formale a condițiilor prevăzute de reglementarea Uniunii, obiectivul urmărit de aceasta nu este atins și că, *secundo*, există voința de a obține un avantaj care rezultă din reglementarea menționată prin crearea în mod artificial a condițiilor necesare pentru obținerea acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iulie 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, punctul 39 și jurisprudența citată).

73 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia camera de recurs s-ar fi concentrat în mod nejustificat asupra unui aspect, și anume avantajul administrativ care consta în lipsa obligației de a dovedi utilizarea serioasă a mărcii a cărei depunere a fost reiterată, și ar fi ignorat celelalte motive valabile numeroase invocate de reclamantă pentru a-și justifica strategia de depunere a mărcii (a se vedea punctul 46 de mai sus), este necesar să se considere că, având în vedere elementele amintite la punctele 59-64 de mai sus, nu se poate susține în mod valabil că camera de recurs s-a concentrat numai asupra aspectului menționat.

74 Într-adevăr, așa cum subliniază EUIPO, în pofida elementelor de probă care arată că intenția reclamantei era în special să evite obligația de a face dovada utilizării mărcii contestate, camera de recurs a ținut seama de alte circumstanțe. Astfel, ea a constatat, la punctele 71 și 80 din decizia atacată, că reclamanta profitase efectiv de strategia sa de reiterare a depunerii în cadrul a două proceduri de opoziție, evitând obligația de a face dovada utilizării mărcii contestate.

75 Pe de altă parte, contrar celor pretinse de reclamantă în mod nesusținut în cererea introductivă, camera de recurs nu a ignorat celelalte motive numeroase pe care aceasta le-a invocat pentru a-și justifica strategia de depunere a mărcii. Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 61-64 din decizia atacată, ea a examinat și a considerat valabile explicațiile reclamantei potrivit cărora, în esență, aceasta urmărea protejarea mărcii MONOPOLY pentru alte produse și servicii pentru a urma evoluția tehnologiei și expansiunea activităților sale. Tocmai din acest motiv, camera de recurs nu a declarat nulitatea mărcii contestate pentru produsele și serviciile neacoperite de mărcile anterioare. Cu toate acestea, astfel cum arată în mod întemeiat EUIPO, camera de recurs nu a statuat că aceste explicații erau de natură să justifice depunerea mărcii contestate pentru produse și servicii identice cu cele acoperite de mărcile anterioare. La punctele 72-74 din decizia atacată, aceasta a apreciat în special în această privință că pretinsa reducere a sarcinii administrative care rezultă din depunerea mărcii contestate era dificil de conciliat cu costurile suplimentare și cu sarcina administrativă legate de menținerea mărcilor anterioare.

76 În consecință, argumentul reclamantei potrivit căruia camera de recurs nu ar fi procedat la o apreciere globală a tuturor elementelor relevante ale speței, întrucât s-ar fi concentrat în mod nejustificat pe un singur aspect, trebuie respins.

77 În sfârșit, în al treilea rând, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia, în esență, camera de recurs ar fi indicat în mod eronat la punctul 79 din decizia atacată că reclamanta admisese că singurul avantaj al practicii sale de depunere era că nu trebuie să facă dovada utilizării serioase a mărcii în cadrul unei proceduri de opoziție (a se vedea punctul 47 de mai sus). În această privință, este suficient să se constate că reiese cu claritate din cuprinsul punctelor 75, 76 și 79 din decizia atacată că camera de recurs a subliniat că nu era vorba decât despre unul dintre avantajele sau una dintre motivațiile strategiei de depunere a reclamantei. Camera de recurs a indicat în mod expres, de altfel, la punctul 76 din decizia atacată, că „faptul că o depunere nu este motivată numai de avantajul de a nu trebui să se facă dovada utilizării serioase a mărcii și că intră în joc alte motive nu f[ăcea], ca atare, ca o asemenea strategie să devină acceptabilă”.

78 În lumina considerațiilor care precedă, trebuie să se respingă primul aspect al primului motiv.

*– Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe lipsa oricărui prejudiciu din cauza activității reclamantei*

79 În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, *primo*, reclamanta susține că nu a avut niciun avantaj din comportamentul său care ar urmări obținerea sau deținerea unei mărci asupra căreia nu are niciun drept. *Secundo*, ea subliniază că jocul de societate „Monopoly” este atât de celebru încât ar fi fantezist să se pretindă că ea nu a utilizat marca MONOPOLY pentru jocuri. Or, ea arată că a o constrânge să facă dovada utilizării acestei mărci pentru jocuri de societate în cadrul unei proceduri de declarare a nulității determină suportarea unor costuri importante. *Tertio*, ea pretinde că, dacă decizia atacată ar fi confirmată, aceasta ar conduce la aglomerarea diviziei de anulare a EUIPO cu cauze în care reaua-credință ar fi invocată la fiecare reiterare a depunerii unei mărci care desemnează produse sau servicii identice sau similare. În sfârșit, *quarto*, reclamanta susține, în ceea ce privește examinarea prejudiciului, că decizia atacată nu conține o constatare privind existența unui prejudiciu real, ci doar concluzia implicită că un prejudiciu ar putea decurge teoretic dintr-o prelungire potențială a termenului de grație de cinci ani. Cu toate acestea, în opinia sa, un asemenea prejudiciu teoretic nu ar trebui în niciun caz să conducă la concluzia că ea a acționat fraudulos.

80 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia acestui aspect.

81 De la bun început, trebuie să se respingă primul și al patrulea argument ale reclamantei, potrivit cărora, în esență, comportamentul său nu i-ar fi adus niciun avantaj și nu ar fi determinat niciun prejudiciu (a se vedea punctul 79 de mai sus). Astfel, așa cum susține în esență intervenienta, trebuie să se constate că nici Regulamentul nr. 207/2009, nici jurisprudența nu furnizează un temei care să permită să se considere că, în speță, obținerea unui avantaj sau cauzarea unui prejudiciu sunt pertinente pentru aprecierea relei-credințe a reclamantei în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

82 În ceea ce privește al doilea argument, referitor la utilizarea mărcii MONOPOLY pentru jocuri, camera de recurs a statuat în mod întemeiat, la punctul 81 din decizia atacată, că problema dacă reclamanta ar fi putut dovedi efectiv o astfel de utilizare era lipsită de relevanță, dat fiind că intenția solicitantului unei mărci este cea care trebuie să fie evaluată. Pe de altă parte și în orice caz, după cum amintește EUIPO, utilizarea dovedită a mărcii respective pe care o menționează reclamanta nu privește decât jocurile de masă, iar nu ansamblul produselor și serviciilor pentru care marca contestată a fost declarată nulă.

83 În sfârșit, argumentul potrivit căruia divizia de anulare ar fi aglomerată cu cauze în care ar fi invocată reaua-credință dacă decizia atacată ar fi confirmată trebuie să fie respins, întrucât este inoperant. În orice caz, acest argument nu este susținut de niciun element concret și constituie, în consecință, o simplă speculație.

84 Așadar, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins.

*– Cu privire la al treilea aspect al primului motiv, întemeiat pe lipsa examinării specifice a fiecăreia dintre mărcile anterioare*

85 În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, *primo*, reclamanta arată că depunerea mărcii contestate nu corespunde deloc schemei tradiționale a reiterării depunerii unei mărci cu câteva luni înainte de împlinirea termenului de grație de cinci ani. În opinia sa, camera de recurs a săvârșit, așadar, o eroare ignorând faptul că, având în vedere datele de înregistrare a mărcilor anterioare nr. 6 895 511 și 8 950 776, marca contestată nu a fost depusă la o dată apropiată de data expirării termenului de grație de cinci ani de care beneficia fiecare dintre aceste mărci anterioare. *Secundo*, reclamanta critică camera de recurs pentru că a tratat depunerile mărcilor anterioare ca și cum ar fi fost vorba în realitate despre una și aceeași depunere.

86 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia acestui aspect.

87 În ceea ce privește primul argument invocat de reclamantă, este necesar să se arate că ea susține în mod întemeiat că depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate nu a fost făcută la o dată apropiată de datele de expirare a termenelor de grație ale mărcilor anterioare nr. 6 895 511 și 8 950 776. Astfel, din moment ce marca anterioară nr. 6 895 511 a fost înregistrată la 21 ianuarie 2009 și marca anterioară nr. 8 950 776 la 2 august 2010, înregistrarea mărcii contestate a prelungit termenul de grație referitor la neutilizarea primei dintre aceste două mărci anterioare cu doi ani și două luni pentru serviciile acoperite de aceasta cuprinse în clasa 41 și l-a prelungit pe cel al celei de a doua dintre aceste două mărci anterioare cu aproape opt luni pentru produsele acoperite de aceasta cuprinse în clasa 16.

88 Totuși, contrar celor subînțelese de reclamantă, acest fapt ca atare nu poate fi suficient pentru a se considera că ea nu era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

89 În această privință, după cum subliniază în esență EUIPO, independent de durata prelungirii unui termen de grație, ceea ce contează este intenția solicitantului în momentul depunerii cererii de înregistrare. Or, trebuie amintit că reclamanta a admis și chiar a susținut că unul dintre avantajele care au justificat depunerea mărcii contestate era că nu trebuie să facă dovada utilizării serioase a mărcii contestate. În consecință, deși prelungirea termenelor de grație ale mărcii anterioare nu este deosebit de lungă, totuși reclamanta a obținut avantajul dorit, constând în inexistența obligației de a face dovada utilizării mărcii MONOPOLY pentru o perioadă suplimentară de doi ani și două luni pentru serviciile acoperite de marca anterioară nr. 6 895 511 cuprinse în clasa 41 și de aproape opt luni pentru produsele acoperite de marca anterioară nr. 8 950 776 cuprinse în clasa 16.

90 În ceea ce privește al doilea argument, potrivit căruia camera de recurs ar fi tratat depunerile mărcilor anterioare ca și cum ar fi fost vorba în realitate despre una și aceeași depunere, acesta trebuie respins. Astfel, reiese cu claritate din cuprinsul punctelor 54-62 din decizia atacată că camera de recurs a ținut seama atât de diferitele produse și servicii acoperite de mărcile anterioare, cât și de diferitele date de depunere a mărcilor menționate.

91 Rezultă din ceea ce precedă că al treilea aspect al primului motiv trebuie respins.

*– Cu privire la al patrulea aspect al primului motiv, întemeiat pe nerecunoașterea faptului că reclamanta ar fi adoptat o practică curentă și larg acceptată*

92 În cadrul celui de al patrulea aspect al primului motiv, reclamanta susține în esență că camera de recurs nu putea considera că a acționat cu rea-credință atunci când a efectuat o depunere reiterată a mărcilor sale anterioare din moment ce este vorba despre o practică industrială curentă și vădit acceptată. Ea adaugă că nu i se poate reproșa că a fost de rea-credință din moment ce a acționat „în conformitate cu opinia avocaților locali privind depunerile lor în general”. În plus, ea susține că camera de recurs a căutat să facă din ea un exemplu pentru a arăta cum înțelegea să modifice reglementarea, ceea ce ar recunoaște la punctul 87 din decizia atacată, în care a admis că elaborează în mod unilateral o nouă reglementare. În sfârșit, reclamanta susține că, dacă decizia atacată ar fi confirmată, EUIPO le-ar confisca drepturile de proprietate ei înseși și unui mare număr de alți titulari de mărci ale Uniunii Europene.

93 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia acestui aspect.

94 Mai întâi, trebuie arătat că argumentația prezentată de reclamantă în cadrul acestui aspect nu este deloc susținută. Ea se limitează astfel la a pretinde că depunerea reiterată a unor mărci anterioare este o practică curentă, fără a depune nici cel mai mic element de probă în susținerea acestei afirmații. În orice caz, trebuie să se constate că nici Regulamentul nr. 207/2009, nici jurisprudența nu furnizează un temei care să permită înlăturarea eventualei rele-credințe a reclamantei pentru motivul că ar fi urmat o practică industrială curentă și că ar fi acționat în conformitate cu opinia avocaților. Așa cum a arătat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 78 din decizia atacată, simplul fapt că alte întreprinderi pot recurge la o anumită strategie de depunere nu face neapărat ca această strategie să devină legală și acceptabilă. Pe de altă parte, așa cum subliniază în esență EUIPO, trebuie să se aprecieze, în funcție de circumstanțele speței, dacă o asemenea strategie este conformă sau nu cu Regulamentul nr. 207/2009. Or, reiese din dezvoltările care precedă că reclamanta a căutat în mod deliberat să eludeze o normă fundamentală a dreptului mărcilor Uniunii Europene, și anume cea referitoare la dovada utilizării, pentru a profita în detrimentul echilibrului regimului izvorât din acest drept, astfel cum este stabilit de legiuitorul Uniunii. În consecință, deși nimic nu interzice ca titularul unei mărci a Uniunii Europene să poată efectua o depunere reiterată a acestei mărci, intenția reclamantei trebuie considerată a fi contrară obiectivelor Regulamentului nr. 207/2009 (a se vedea punctul 70 de mai sus). În circumstanțele particulare ale speței, reclamanta, pentru a infirma aprecierea potrivit căreia a fost de rea-credință, nu poate invoca, așadar, în mod util, presupunându-le dovedite, nici faptul că era ceva curent ca întreprinderile să adopte aceeași strategie de depunere a mărcilor, nici faptul că ea a acționat în conformitate cu opinia unor avocați.

95 În continuare, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia, în esență, camera de recurs ar fi modificat reglementarea, ceea ce aceasta ar recunoaște la punctul 87 din decizia atacată, el nu poate fi decât respins. Astfel, așa cum a arătat în mod întemeiat intervenienta și contrar celor susținute de reclamantă, camera de recurs s-a limitat să aplice reglementarea în vigoare, precum și jurisprudența existentă și nu a recunoscut deloc că „a modificat reglementarea”. Faptul că camera de recurs s-a referit, la punctul 87 din decizia atacată, la jurisprudența existentă a camerelor de recurs contrazice de altfel argumentul nesusținut al reclamantei.

96 În sfârșit, afirmația potrivit căreia EUIPO le-ar confisca drepturile de proprietate reclamantei și unui număr important de alți titulari de mărci, dacă decizia atacată ar fi confirmată, nu este susținută de niciun element concret și constituie, în consecință, o simplă speculație care nu poate fi decât respinsă.

97 Rezultă din ceea ce precedă că al patrulea aspect al primului motiv trebuie respins.

*– Cu privire la al cincilea aspect al primului motiv, întemeiat pe eroarea săvârșită de camera de recurs, întrucât a declarat nulitatea mărcii contestate pentru produsele denumite „legate” acoperite de această marcă, deși aceste produse nu erau identice cu produsele acoperite de mărcile anterioare*

98 În cadrul celui de al cincilea aspect al primului motiv, reclamanta contestă în esență aprecierea camerei de recurs potrivit căreia produsele care sunt „mașini de jocuri; aparate care funcționează cu fise (jocuri); cărți de joc” acoperite de marca contestată, pe de o parte, și „jocuri, jucării” vizate de marca anterioară nr. 238 352, pe de altă parte, sunt identice.

99 În opinia sa, constatarea identității acestor produse arată lipsa de înțelegere a diferitor piețe în cauză. În special, în ceea ce privește „aparatele care funcționează cu fise (jocuri)”, reclamanta subliniază că ele fac obiectul unei activități foarte reglementate și se adresează adulților, care constituie un public diferit de cel căruia îi sunt destinate jucăriile sau jocurile de societate. Ea adaugă că, jucând la un aparat care funcționează cu fise, se pune problema dacă acest aparat trebuie considerat joc sau jucărie. Din acest motiv, un sistem de depunere precum cel în discuție în speță ridică inevitabil întrebări din moment ce produsele nu se înscriu în mod clar într-o clasă sau alta.

100 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia acestui aspect.

101 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că reclamanta nu a dezvoltat nicio argumentație specifică pentru a încerca să demonstreze că camera de recurs ar fi considerat în mod eronat că „mașinile de jocuri” și „cărțile de joc” acoperite de marca contestată și „jocurile, jucăriile” vizate de marca anterioară nr. 238 352 erau identice. Ea se limitează să prezinte, prea puțin susținut cu probe, o argumentație privind „aparatele care funcționează cu fise (jocuri)” care nu ar fi identice cu „jocurile” acoperite de marca anterioară nr. 238 352.

102 În speță, trebuie amintit că, în esență, camera de recurs a considerat, la punctul 60 din decizia atacată, că termenii generali „jocuri” și „jucării”, care descriu anumite produse desemnate de marca anterioară nr. 238 352, înglobau „mașini de jocuri; aparate care funcționează cu fise (jocuri); cărți de joc”. Astfel, ea a estimat că „jocurile” și „jucăriile”, acoperite de marca anterioară nr. 238 352, și „mașini de jocuri; aparate care funcționează cu fise (jocuri); cărți de joc”, vizate de marca contestată, erau identice.

103 Această apreciere a camerei de recurs trebuie să fie aprobată.

104 Astfel, deși este adevărat că clasificarea produselor și serviciilor este efectuată în scopuri exclusiv administrative, așa încât produsele și serviciile nu pot fi considerate asemănătoare numai pentru motivul că figurează în aceeași clasă și nu pot fi considerate diferite numai pentru motivul că figurează în clase diferite, este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante, produsele pot fi considerate identice atunci când produsele vizate de cererea de înregistrare a unei mărci sunt incluse într-o categorie mai generală vizată de marca anterioară [a se vedea Hotărârea din 7 septembrie 2006, Meric/OAPI – Arbora & Ausonia (PAM-PIM’S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, punctul 29 și jurisprudența citată].

105 Or, în speță, astfel cum susține EUIPO, produsele vizate de marca contestată, care fac parte din clasa 28, reprezentate de „mașini de jocuri”, „aparate care funcționează cu fise (jocuri)” și „cărți de joc”, trebuie să fie considerate ca fiind incluse în categoria mai generală a „jocurilor”, care fac parte tot din clasa 28, acoperite de marca anterioară nr. 238 352. Este evident că noțiunea foarte generală de „jocuri” acoperă numeroase tipuri de jocuri, printre care cele vizate de marca contestată menționate de mai sus. Așadar, nu se poate reproșa în mod valabil camerei de recurs că a considerat că produsele reprezentate de „mașini de jocuri; aparate care funcționează cu fise (jocuri); cărți de joc”, acoperite de marca contestată și care fac parte din clasa 28, și „jocurile”, vizate de marca anterioară nr. 238 352 și care fac parte tot din clasa 28, erau identice.

106 În sfârșit, nu sunt pertinente argumentele reclamantei potrivit cărora „aparatele care funcționează cu fise (jocuri)” fac obiectul unei activități foarte reglementate și se adresează adulților, care constituie un public diferit de cel căruia îi sunt destinate jucăriile sau jocurile de societate. Astfel, după cum s-a constatat deja la punctul 105 de mai sus, categoria „jocurilor”, acoperite de marca anterioară nr. 238 352, este suficient de largă pentru a include „mașinile de jocuri”, „aparatele care funcționează cu fise (jocuri)” și „cărțile de joc”, vizate de marca contestată, și, prin urmare, pentru a se putea considera că produsele menționate acoperite de aceste două mărci sunt identice.

107 Rezultă din ceea ce precedă că al cincilea aspect al primului motiv trebuie respins.

*– Cu privire la al șaselea aspect al primului motiv, întemeiat pe eroarea săvârșită de camera de recurs, întrucât a considerat că comportamentul reclamantei nu ar fi permis câștiguri de eficacitate administrativă*

108 În cadrul celui de al șaselea aspect al primului motiv, reclamanta contestă aprecierea care figurează la punctul 73 din decizia atacată, potrivit căreia, în esență, era dificil de înțeles în ce mod sarcina administrativă care îi revenea ar putea fi redusă prin depunerea reiterată a unei mărci identice cu mărcile anterioare. În opinia sa, ea a depus numeroase elemente de probă, printre care mărturia, care demonstrează că această practică i-ar fi permis să fie mai eficace din punct de vedere administrativ, în timp ce aprecierea contrară a camerei de recurs nu s-ar baza pe niciun element.

109 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia acestui aspect.

110 În speță, trebuie subliniat că aprecierea care figurează la punctul 73 din decizia atacată este întemeiată pe constatarea că reclamanta nu a renunțat la niciuna dintre mărcile sale anterioare, care sunt în prezent acoperite de marca contestată. Pe de altă parte, camera de recurs a subliniat că, așa cum a susținut intervenienta, „menținerea mărcilor identice existente determină o acumulare de mărci […], care necesită o creștere a volumului de muncă administrativă și o investiție crescută, din cauza, de exemplu, a plății taxelor de depunere și a cheltuielilor de depunere legate de reprezentanții legali pentru fiecare marcă solicitată și înregistrată, a cuantumului taxelor de reînnoire pentru fiecare marcă, a cheltuielilor legate de procedura administrativă în cadrul întreprinderii titularului și al cabinetului de avocați, a cheltuielilor de supraveghere și de control al diferitor mărci care urmăresc să garanteze absența unor mărci identice sau similare, precum și a cheltuielilor legate de procedurile de opoziție angajate pentru apărarea fiecăreia dintre aceste mărci diferite”.

111 În aceste condiții, reclamanta nu poate susține în mod valabil că camera de recurs a formulat aprecierea care figurează la punctul 73 din decizia atacată fără a dispune de cel mai mic element de probă și întemeindu-se numai pe propria convingere.

112 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia ea ar fi furnizat elemente care dovedeau eficacitatea administrativă legată de depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate, trebuie să se constate că el nu este deloc susținut. Astfel, ea se limitează să indice, pe de o parte, că depunerea mărcii contestate „era modalitatea în care reclamanta își gestiona enormul său portofoliu de mărci” și, pe de altă parte, că ea utilizează un sistem informatizat de înregistrare, astfel încât introducerea unei mărci suplimentare în acest sistem nu ar fi un act dificil din punct de vedere administrativ.

113 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia, în cadrul aprecierii avute în vedere, camera de recurs nu ar fi ținut seama de importanța chestiunii priorității atașate mărcilor anterioare atunci când titularul lor ia o decizie asupra eventualei lor reînnoiri, el nu poate să fie decât respins, din moment ce este lipsit de pertinență în ceea ce privește problema dacă sarcina administrativă care revenea reclamantei putea fi redusă prin depunerea reiterată a unei mărci identice cu mărcile anterioare.

114 Rezultă din ceea ce precedă că este necesar să se respingă al șaselea aspect al primului motiv și, prin urmare, primul motiv în totalitate.

*Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la un proces echitabil*

115 În cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta critică camera de recurs, în primul rând, pentru încălcarea dreptului său la un proces echitabil, întrucât și-ar fi întemeiat aprecierea pe anumite aspecte ale litigiului pe care nu le-a pus în discuția reclamantei, cu încălcarea dreptului la o procedură imparțială, în al doilea rând, întrucât a statuat ca o instanță de prim grad, privând-o astfel de un nivel de cale de atac, și, în al treilea rând, întrucât a luat în considerare alte cauze privind mărcile anterioare fără a informa reclamanta în legătură cu acest aspect.

116 EUIPO și intervenienta contestă temeinicia celui de al doilea motiv.

117 Cu titlu introductiv, trebuie amintit, în ceea ce privește încălcarea dreptului la un proces echitabil invocată de reclamantă, că, potrivit jurisprudenței, aplicarea în cazul procedurilor aflate pe rolul camerelor de recurs ale EUIPO a dreptului la un „proces” echitabil este exclusă, dat fiind că aceste proceduri nu au o natură jurisdicțională, ci o natură administrativă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2014, Comptoir d'Épicure/OAPI – A-Rosa Akademie (da rosa), T-405/13, nepublicată, EU:T:2014:1072, punctul 71, și Hotărârea din 3 mai 2018, Raise Conseil/EUIPO – Raizers (RAISE), T-463/17, nepublicată, EU:T:2018:249, punctul 22 și jurisprudența citată]. În consecință, al doilea motiv al reclamantei, în măsura în care este întemeiat pe o încălcare a dreptului la un proces echitabil, trebuie să fie înlăturat ca nefondat.

118 Presupunând că al doilea motiv trebuie să fie interpretat în sensul că reclamanta invocă o încălcare a dreptului său de a fi ascultată în temeiul articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001], el trebuie de asemenea respins.

119 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009, deciziile EUIPO nu se pot întemeia decât pe motive sau dovezi asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații. Această dispoziție constituie o aplicare specifică a principiului general al protecției dreptului la apărare, consacrat, pe de altă parte, la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căruia persoanelor ale căror interese sunt afectate de deciziile autorităților publice trebuie să li se ofere posibilitatea să își prezinte în mod util punctul de vedere [a se vedea Hotărârea din 8 februarie 2013, Piotrowski/OAPI (MEDIGYM), T-33/12, nepublicată, EU:T:2013:71, punctul 16 și jurisprudența citată].

120 Dreptul de a fi ascultat prevăzut la articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 este aplicabil în ceea ce privește toate elementele de fapt sau de drept care constituie temeiul actului decizional, dar nu și în ceea ce privește poziția finală pe care administrația intenționează să o adopte (a se vedea Ordonanța din 8 septembrie 2015, DTL Corporación/OAPI, C-62/15 P, nepublicată, EU:C:2015:568, punctul 45 și jurisprudența citată).

121 Este necesar să se adauge că, în speță, astfel cum susțin în esență atât EUIPO, cât și intervenienta, reiese din desfășurarea procedurii care a avut loc la organele EUIPO că părțile au avut ocazia de a dezbate diferite aspecte ale prezentei cauze. Astfel, la 12 noiembrie 2018, reclamanta a depus mărturia. Ședința de la camera de recurs a avut loc la 19 noiembrie 2018. La 21 ianuarie 2019, intervenienta a depus observații privind procesul-verbal și conținutul procedurii orale, prin care solicita să nu se țină seama de mărturie, iar reclamanta a răspuns la acestea la 22 februarie 2019.

122 Or, trebuie să se constate că reclamanta nu a dovedit că ar fi fost privată de posibilitatea de a se pronunța cu privire la anumite aspecte ale litigiului pe care camera de recurs și-a întemeiat poziția finală. Prin urmare, independent de caracterul său prea puțin susținut, argumentul reclamantei potrivit căruia ea nu ar fi fost întrebată în mod specific cu privire la anumite aspecte ale litigiului nu poate fi primit.

123 În sfârșit, în orice caz, decurge din jurisprudență că dreptul la apărare nu este încălcat ca urmare a unei neregularități procedurale decât în măsura în care aceasta a avut o incidență concretă asupra posibilității întreprinderilor în cauză de a se apăra. Astfel, nerespectarea normelor în vigoare care au drept finalitate protecția dreptului la apărare nu este susceptibilă să vicieze procedura administrativă decât dacă se stabilește că aceasta ar fi putut să conducă la un rezultat diferit în lipsa sa [a se vedea Hotărârea din 12 mai 2009, Jurado Hermanos/OAPI (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, punctul 32 și jurisprudența citată].

124 Or, în speță, reclamanta nu menționează niciun fapt și nu prezintă niciun argument de natură să demonstreze că, dacă ar fi fost consultată de camera de recurs cu privire la anumite aspecte ale litigiului, procedura administrativă ar fi putut să conducă la un rezultat diferit. Ea nu furnizează nicio informație asupra posibilităților de a se apăra de care ar fi fost privată, nici asupra elementelor pe care le-ar fi depus sau invocat dacă ar fi avut ocazia să ia poziție cu privire la întrebările care, în opinia sa, ar fi trebuit să îi fie adresate.

125 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă al doilea motiv și, prin urmare, acțiunea în totalitate, fără a fi necesară pronunțarea privind argumentul intervenientei prin care se invocă inadmisibilitatea anumitor anexe depuse de reclamantă la Tribunal.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

126 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO și ale intervenientei.

127 Intervenienta a solicitat, în plus, ca reclamanta să fie obligată să îi ramburseze cheltuielile pe care le-a efectuat în legătură cu procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO. În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 190 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, cheltuielile necesare efectuate de părți în legătură cu procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs sunt considerate cheltuieli de judecată recuperabile. Prin urmare, cererea intervenientei de obligare a reclamantei la rambursarea cheltuielilor necesare efectuate de ea în legătură cu procedura care s-a aflat pe rolul Camerei a doua de recurs a EUIPO trebuie admisă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Hasbro, Inc., la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate de Kreativni Događaji d.o.o. în cadrul procedurii care s-a aflat pe rolul Camerei a doua de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO).**

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Iliopoulos Norkus

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 21 aprilie 2021.

Semnături